

ІСТОРИЧНИЙ ОГЛЯД СТАНОВЛЕННЯ НАУКОВОГО ЦЕНТРУ ПОВІТРЯНИХ СИЛ ЯК ВИДОВОЇ НАУКОВОЇ УСТАНОВИ. ПОГЛЯДИ НА ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ НАУКОВОЇ ТА НАУКОВО-ТЕХНІЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НАУКОВОГО ЦЕНТРУ У ВІДПОВІДНОСТІ ДО СТРАТЕГІЧНИХ ЦІЛЕЙ ОБОРОННОЇ РЕФОРМИ УКРАЇНИ ДО 2020 РОКУ

В статті розглянуто ретроспективу розвитку системи наукових досліджень Повітряних Сил Збройних Сил України, виявлені передумови становлення Наукового центру Повітряних Сил, як єдиної видової наукової установи. На основі аналізу стратегічних цілей оборонної реформи сформовано погляди на пріоритетні напрями наукових досліджень Наукового центру Повітряних Сил Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба.

Ключові слова: історичний огляд, наукова установа, напрями наукових досліджень, наукове супроводження, пріоритети, розвиток.

Вступ

1 листопада 2017 року виконується 10 років з моменту створення, формування та початку функціонування за призначенням Наукового центру Повітряних Сил Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба. Науковий центр створено на виконання вимог Постанови Кабінету Міністрів України від 26.04.2007 № 666 “Про заходи щодо оптимізації мережі науково-дослідних установ Збройних Сил” [1].

Науковий центр Повітряних Сил, згідно з положенням про нього, є видовою науково-дослідною установою у сферах досліджень: проблем будівництва та розвитку Повітряних Сил Збройних Сил України, їх бойового застосування, управління, підготовки та всебічного забезпечення в операціях (бойових діях угруповань) Збройних Сил України, перспектив розвитку системи технічної експлуатації озброєння і військової техніки (ОВТ) Повітряних Сил Збройних Сил України, процесів експлуатації і ремонту, переведення на експлуатацію за технічним станом, подовження призначених термінів служби (ресурсів) ОВТ Повітряних Сил Збройних Сил України.

За роки свого існування Науковий центр Повітряних Сил став єдиною науковою установою, підпорядкованою виду Збройних Сил – Повітряним Силам Збройних Сил України, здійснюючою свою наукову та науково-технічну діяльність у тісній взаємодії з науково-дослідними установами Збройних Сил України центрального підпорядкування (такими як Центральний науково-дослідний інститут Збройних Сил України, Центральний науково-дослідний інститут озброєння та військової техніки Збройних Сил України, Державний науково-дослідний інсти-

тут авіації та Державний науково-випробувальний центр Збройних Сил України), вищими навчальними закладами (в першу чергу, Національним університетом оборони України імені Івана Черняхівського), установами та організаціями національного оборонно-промислового комплексу.

Визначення напрямів подальшого удосконалення наукової та науково-технічної діяльності центру на основі історичного огляду становлення його як видової науково-дослідної установи, концентрації зусиль особового складу Наукового центру Повітряних Сил на вирішенні пріоритетних наукових завдань є **метою даної статті**.

Основний матеріал

Науковий центр Повітряних Сил Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба є складовою розгалуженої мережі наукових установ Збройних Сил України [2]. Тому історичний огляд процесу його становлення доцільно розглядати в контексті розгляду процесу реформування та розвитку всієї системи наукових досліджень в Збройних Силах взагалі, та Повітряних Сил Збройних Сил України, зокрема. В якості джерел інформації, які слід застосувати до даного огляду, було обрано офіційні документи та публікації керівників системи воєнно-наукових досліджень України в різні часи [2–6].

Науковий центр Повітряних Сил Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба створено у 2007 році на базі Об'єднаного науково-дослідного інституту Збройних Сил (ОНДІ) та науково-дослідних лабораторій кафедр Харківського університету Повітряних Сил.

В свою чергу, науковий потенціал Об'єднаного науково-дослідного інституту Збройних Сил, сфор-

мованого у 2004 році, було утворено на основі наукових шкіл і особового складу Наукового центру військ ППО та Воєнно-наукового центру космічних досліджень Харківського військового університету, а також Наукового центру бойового застосування Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України. Схема системи наукових установ Військово-Повітряних Сил Збройних Сил України та Військ ППО Збройних Сил України, що була остаточно сформованою у 1994 році та існувала до 2003–2004 року, з урахуванням підпорядкованості, показана на рис. 1 [4].

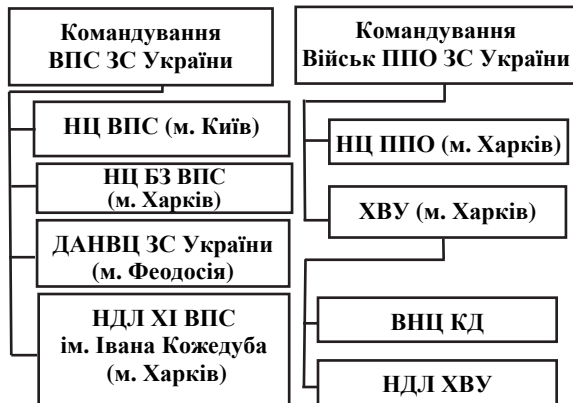

Рис. 1. Схема наукових установ ВПС та Військ ППО ЗС України до 2003–2004 р.

У ВПС ЗС України наукова та науково-технічна діяльність Наукового центру ВПС (НЦ ВПС) була спрямованою на проведення досліджень суто за воєнно-технічними напрямками, а саме – розвитку та модернізації бойової та спеціальної авіаційної техніки, її експлуатації і ремонту (відновлення).

Основним призначенням Наукового центру бойового застосування ВПС (НЦ БЗ ВПС) було проведення наукової роботи в області:

оперативно-тактичних досліджень (тактики, розвитку та застосування системи управління, оперативного і бойового забезпечення, оцінки ефективності та моделювання бойових дій авіації ВПС);

удосконалення системи бойової підготовки частин і підрозділів авіації, забезпечення безпеки польотів, системи підготовки кадрів та резерву;

розвитку та застосування системи радіо-світлотехнічного забезпечення польотів авіації, авіаційного зв'язку та автоматизації управління.

Державний авіаційний науково-випробувальний центр ЗС України був єдиною випробувальною організацією, що спеціалізувалася в галузі експериментального оцінювання нових і модернізованих зразків авіаційної техніки та її складових. Однією з основних задач названої установи, яка вимагалася практикою, було проведення експериментальних досліджень за напрямом подовження призна-

чених показників літальних апаратів (технічних та міжремонтних термінів служби і ресурсів).

Науково-дослідні лабораторії (НДЛ) кафедр Харківського інституту Військово-Повітряних Сил імені Івана Кожедуба доповнювали систему наукових установ ВПС ЗС України та проводили фундаментальні і прикладні дослідження за спеціалізацією навчальних дисциплін кафедр, при яких вони були утворені. Найважливішою задачею НДЛ кафедр було залучення до науково-дослідної роботи курсантів, забезпечення підготовленого кадрового резерву наукового та науково-педагогічного складу ВВНЗ та науково-дослідних установ.

Розподіл напрямів досліджень та встановлення порядку взаємодії між складовими системи науково-дослідних установ ВПС був регламентований відповідними наказами Командувача ВПС ЗС України.

Система науково-дослідних установ Військ ППО ЗС України була сконцентрована у Харкові та складалася з Наукового центру Військ ППО (НЦ ППО) та наукових підрозділів Харківського військового університету (ХВУ) – Воєнно-наукового центру космічних досліджень, що діяв в складі університету, та науково-дослідних лабораторій кафедр. Ця система охоплювала воєнно-теоретичні та військово-технічні напрями досліджень не тільки в інтересах Військ ППО ЗС України, а й в інтересах різних структурних підрозділів Міністерства оборони України, управлінь Генерального штабу Збройних Сил України, Головного управління розвідки ЗС України; командування Сухопутних військ, а також Національної космічної агенції України. Система наукових установ Військ ППО ЗС України відрізнялася від всіх інших високим ступенем концентрації наукового потенціалу, наявністю великої кількості видатних вчених світового рівня та їх розвинутих наукових шкіл.

Після прийняття Урядом України рішення про створення нового виду Збройних Сил – Повітряних Сил ЗС України, виникла потреба у створенні відповідного вищого військового закладу на базі існуючих ХВУ та ХІ ВПС. Реформуванню, внаслідок цього, підлягала і система наукових установ ВПС та Військ ППО.

Постановою Кабінету Міністрів України «Про утворення Харківського університету Повітряних Сил та Об'єднаного науково-дослідного інституту Збройних Сил» від 10 вересня 2003 р. № 1430, на базі НЦ ППО, ВНЦ КД та НЦ БЗ ВПС, створюється науково-дослідна установа центрального підпорядкування, в складі якої утворюються три Головних науково-дослідних управління:

за напрямом досліджень Повітряних Сил (розвитку, застосування та забезпечення ПС);

за напрямом потреб Сухопутних військ ЗС України – в основному в інтересах ППО СВ, РВ і А;

за напрямом досліджень проблем розвідки та інших видів оперативного забезпечення Збройних Сил.

Також до складу ОНДІ ЗС входить одне науково-дослідне управління спеціальних досліджень.

Науковий центр ВПС, що розташований у місті Києві, був переформований у Державний науково-дослідний інститут авіації (ДНДІА), як міжгалузеву науково-дослідну установу у складі Національного авіаційного університету. За військовою складовою ДНДІА був підпорядкований Міністерству оборони України. На загальнодержавному рівні інститут призначений для провадження наукової, науково-технічної та науково-педагогічної діяльності з метою вирішення завдань щодо проведення єдиної державної політики з питань науково-технічного супроводження розробки, модернізації, експлуатації, ремонту, робіт із забезпечення продовження встановлених ресурсних показників військової й цивільної авіаційної техніки, із забезпечення безпеки польотів, підготовки й перепідготовки авіаційних фахівців.

Державний авіаційний науково-випробувальний центр ЗС України в цей час залишився у підпорядкуванні Командувача ПС ЗС України, але був переформований у Державний науково-випробувальний центр ЗС України з розширенням напрямів діяльності в інтересах розвитку ОВТ всіх видів Збройних Сил та їх родів військ, а також забезпечення проведення навчань військ з бойовою стрільбою.

Схема системи наукових установ, що за призначенням складала систему наукового забезпечення ПС ЗС України в період 2003–2007 років, наведена на рис. 2.

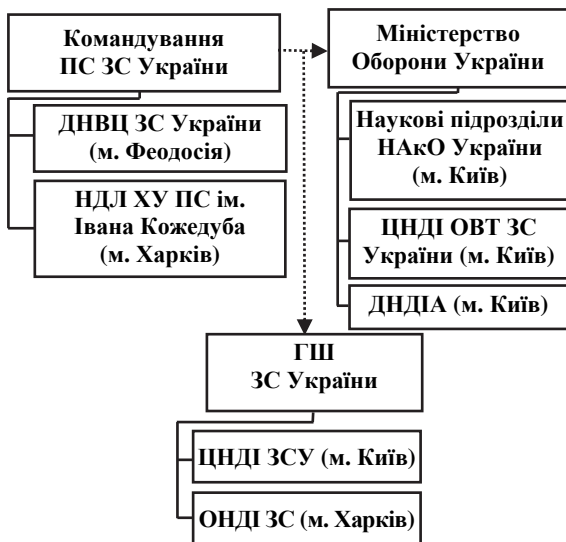

Рис. 2. Схема системи наукового забезпечення ПС ЗС України в період 2003–2007 рр.

Внаслідок цього реформування основні напрями досліджень та наявний відповідний науковий потенціал двох розглянутих вище систем наукових досліджень ВПС та Військ ППО ЗС України був збереже-

ний, але сконцентрований у трьох установах з різним підпорядкуванням. Це певним чином ускладнювало управління системою наукових досліджень в інтересах Повітряних Сил ЗС України. В такій побудові системи наукових установ в безпосередньому підпорядкуванні Командування Повітряних Сил ЗС України залишилося лише дві наукові установи. Розміщення замовлень на створення наукової продукції в інших наукових установах здійснювалося через відповідні структурні підрозділи Міністерства оборони України та Генерального штабу ЗС України (позначені пунктирними стрілками на рис. 2), що ускладнювало організацію виконання досліджень, особливо потребуючих підвищеної оперативності в отриманні результатів (оперативних завдань).

Для часткового усунення ускладнень, що проявилися з часом, а також з метою інтеграції військової освіти і науки, Об'єднаний науково-дослідний інститут Збройних Сил у 2007 році був виведений з підпорядкування Генерального штабу Збройних Сил України та включений до складу Харківського університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба [1]. В тому ж році почалися роботи по створенню Науково центру Повітряних Сил – було створено організаційне ядро, розроблено та затверджено організаційну структуру та штатний розклад. Восени 2007 року відбулися конкурси на заміщення посад НЦ ПС та з 1 листопада того ж року центр почав функціонувати за призначенням. В результаті сформувалася оновлена система наукових установ, що за напрямами своєї наукової та науково-технічної діяльності створювали наукову продукцію в інтересах Повітряних Сил ЗС України, яка схематично наведена на рис. 3, та яка проіснувала до 2013 року.

Рис. 3. Схема системи наукового забезпечення ПС ЗС України в період 2007–2013 рр.

У 2013 році з метою підвищення ефективності його використання для задоволення потреб всіх ЗС України відбувається перепідпорядкування ДНВЦ ЗС України Генеральному штабу ЗС України, а з

літа 2014 року ця установа дислокується у м. Чернігові. В результаті формується чинна система наукового забезпечення ПС ЗС України, а Науковий центр Повітряних Сил стає єдиною науковою установою, підпорядкованою Командуванню ПС ЗС України (рис. 4).

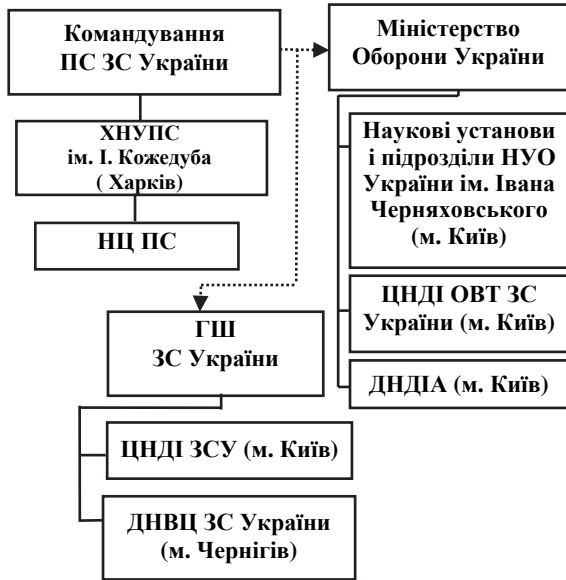

Рис. 4. Схема чинної системи наукового забезпечення ПС ЗС України (станом на 2017 рік)

За 10 років свого існування структура Наукового центру Повітряних Сил Харківського національного університету практично не змінювалася та набула стійкого стану. Сформувалися наукові колективи, збережені наукові школи, нарощено науковий потенціал, набуто досвіду в організації та виконанні комплексних наукових досліджень науково-дослідними відділами, як у взаємодії між собою, так і у взаємодії із сторонніми організаціями та установами Збройних Сил України, інших міністерств та відомств, в тому числі з науково-виробничими підприємствами оборонного-промислового комплексу України. Розширюється й перелік замовників наукової продукції, зацікавлених в набутих наукових результатах Наукового центру Повітряних Сил. Однак, основна орієнтація наукової та науково-технічної діяльності Наукового

центру залишається в напрямі задоволення потреб Повітряних Сил Збройних Сил України. Так, наприклад, у минулому 2016 році з планових заходів ННТД центру 83 % робіт було виконано на замовлення Командування Повітряних Сил ЗС України, 13 % – на замовлення структурних підрозділів Міністерства оборони України та 4 % – на замовлення Генерально-го штабу ЗС України.

Незважаючи на здобутки, за час функціонування Наукового центру виявився ряд суттєвих недоліків. В першу чергу, це недосконалість організаційної структури установи, що проявилася у надмірній кількості підрозділів, підпорядкованих безпосередньо начальнику центру (більш ніж 20 науководослідних підрозділів – відділів та лабораторій) при відсутності штатних органів управління, зокрема науково-організаційного відділення. По-друге, втрата внаслідок реформування системи науководослідних установ та ВВНЗ деяких важливих наукових напрямів і фахівців відповідного профілю, а саме в галузях теорії воєнно-економічного аналізу, фахівців зі стандартизації та уніфікації ОВТ, теорії оптичних систем військового призначення, повітряної розвідки, бойового управління авіацією, бойового застосування армійської авіації, логістики Повітряних Сил ЗС України тощо. Перелічені наукові напрями з оглядом досвіду, набутого в АТО на сході нашої держави, та з урахуванням цілей оборонної реформи України набувають підвищеної актуальності й практичної цінності отриманих результатів.

Ряд перелічених недоліків планується усунути за рахунок переформування Наукового центру Повітряних Сил в Науково-дослідний інститут Повітряних Сил Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба, передбаченого Планом дій щодо впровадження оборонної реформи у 2016–2020 роках (дорожньою картою оборонної реформи).

Але, окрім перетворень в організаційній структурі Наукового центру Повітряних Сил, перегляду, з точки зору визначення пріоритетів, підлягає і формування перспективних напрямів ННТД видової

наукової установи у відповідності із визначеними керівництвом держави, Міністерством оборони України і Збройних Сил України стратегічними цілями оборонної реформи і основними завданнями наукової роботи [7–8].

На рис. 5 наведені стратегічні цілі оборонної реформи України, що визначені як шляхи досягнення мети реформування оборонної сфери держави, що полягає у набутті та підтриманні силами оборони необхідного рівня бойової готовності і здатності до виконання завдань оборони держави (оборонних спроможностей), ефективного реагування на виникаючі воєнні загрози й воєнно-політичні виклики національній безпеці, підвищення рівня оперативної сумісності Збройних Сил України та інших військових формувань з підрозділами збройних сил держав – членів НАТО та ЄС до виконання спільних завдань в міжнародних операціях із підтримання миру і безпеки [7]. Досягнення визначеної мети оборонної реформи здійснюватиметься з урахуванням актуальних та прогнозованих ресурсних обмежень.

Рис. 5. Стратегічні цілі оборонної реформи України 2016–2020 рр.

В межах кожної стратегічної цілі Стратегічний оборонний бюлетень України визначає перелік оперативних цілей та завдань [7]. Цей перелік дозволяє визначити пріоритетні напрями ННТД НЦ ПС у найближчій перспективі з орієнтацією на потреби Повітряних Сил ЗС України та їх роди.

Так, з переліку оперативних цілей першої стратегічної цілі оборонної реформи в якості пріоритетних напрямів можна виділити дослідження, що спрямовані на наукове супроводження процесів:

удосконалення системи органів управління ПС ЗС України різного рівня (тактичного, оперативно-тактичного, оперативного), алгоритмів їх роботи з урахуванням розмежування підготовки військ (сил) від їх застосування;

в ПС ЗС України ефективної системи бойового управління, удосконалення системи зв'язку, автоматизації, розвідки та спостереження;

удосконалення системи кібербезпеки та захисту інформації.

За другою стратегічною ціллю – на наукове супроводження процесів:

створення елементів системи управління ризиками, забезпечення підтримки прийняття рішень на довгострокову, середньострокову та короткострокову перспективу щодо формування необхідної бойової спроможності авіації та зенітних ракетних військ Повітряних Сил ЗС України, сил ППО СВ, системи оперативного (бойового) забезпечення, як складових сил оборони;

впровадження планування розвитку спроможності повітряної компоненти сил оборони, забезпечення ґрунтовності та якості складання оборонного бюджету;

удосконалення механізмів складання Державного оборонного замовлення в частині задоволення потреб Повітряних Сил ЗС України, ППО СВ, системи оперативного (бойового) забезпечення.

За третьою стратегічною ціллю пріоритетними напрямами досліджень в НЦ ПС слід вважати наукове супроводження процесів:

удосконалення концептуальних документів та іншої нормативної і методичної бази з питань організації підготовки і застосування повітряної компоненти сил оборони з урахуванням вимог досягнення оперативної сумісності зі збройними силами країн – членів НАТО;

оптимізації організаційних структур та складу повітряної компоненти сил оборони з урахуванням розподілу їх бойового складу мирного часу за строками готовності;

уніфікації основних зразків ОВТ, відновлення їх справності, закупівлі модернізованих та новітніх зразків;

створення сил спеціальних операцій, організації процесів їх оснащення, підготовки, побудови системи забезпечення;

створення ефективної системи розвідки та інших видів оперативного забезпечення дій авіації, зенітних ракетних військ, ППО СВ, ракетних військ та артилерії.

За четвертою стратегічною ціллю пріоритетними є дослідження з наукового супроводження процесів удосконалення системи логістики ПС ЗС України, в

першу чергу, з точки зору обґрунтування вимог до її властивостей та властивостей її складових.

За п'ятою стратегічною ціллю пріоритетними напрямками слід вважати наукове супроводження процесів:

розвитку соціально-гуманітарного забезпечення персоналу, створення умов для поступового змінення ментальності (образу мислення) особового складу на основі європейських цінностей;

удосконалення системи бойової та оперативної підготовки військ;

удосконалення та розвитку системи підготовки кадрів для ПС ЗС України, удосконалення навчального процесу, розвитку навчальної та лабораторної бази, оснащення сучасними засобами навчання.

Для всіх перелічених вище цілей важливим напрямом наукової та науково-технічної діяльності НЦ ПС є створення нового та удосконалення існуючого науково-методичного забезпечення досліджень, а саме відповідних моделей, методів та методик з урахуванням накопиченого досвіду (в першу чергу, при проведенні АТО) та результатів прогнозу зміни умов майбутнього бойового застосування сил оборони, ресурсних обмежень та інших впливових факторів.

Наприкінці, в якості пріоритетного напрямку наукової роботи НЦ ПС слід визначити такий її вид, як підготовка наукових та науково-педагогічних кадрів, яка спрямована на подальше покращення кадрового забезпечення системи наукових установ та ВВНЗ ЗС України.

Виходячи з аналізу стратегічних та оперативних цілей оборонної реформи, одним з найважливіших напрямів наукової роботи можна визначити розвиток методології воєнно-економічного аналізу, як моделей, методів і методик. Результати досліджень в цьому напрямі сприятимуть підвищенню ступеню ґрунтовності управлінських рішень, що приймаються в ході планування заходів та їх проведення, забезпечить визначення раціональних підходів до розв'язування практичних проблем воєнного будівництва.

Проведення досліджень в указаних пріоритетних напрямках дозволить сконцентрувати діяльність

НЦ ПС ХНУПС ім. І. Кожедуба на вирішенні найактуальніших прикладних проблем, підвищить ефективність використання наявного наукового потенціалу, а також забезпечить утворення міцного наукового та науково-технічного доробку для підвищення спроможності у виконанні складних наукових завдань у майбутньому.

Висновки

1. Проведено історичний огляд становлення Наукового центру Повітряних Сил Харківського національного університету Повітряних Сил імені Івана Кожедуба в контексті розвитку системи воєнно-наукових досліджень України за часи її незалежності. Визначено, що проведені реформування цієї системи призвели до концентрації наукового потенціалу Повітряних Сил ЗС України в підпорядкованій даному виду науковій установі, при цьому досягнуто високий ступінь інтегрованості воєнної науки та освіти за рахунок створення центру в складі університету.

2. На основі аналізу мети та стратегічних цілей оборонної реформи разом із галузевою спрямованістю наукового потенціалу Наукового центру, визначені пріоритетні напрями наукової та науково-технічної діяльності даної установи.

Список літератури

1. Постанова Кабінету Міністрів України № 666 «Про заходи щодо оптимізації мережі науково-дослідних установ Збройних Сил України» від 26 квітня 2007 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/666420074n>.
2. Удосконалення системи військової освіти та науки. Мережа науково-дослідних установ Збройних Сил // Біла книга 2012 р. Збройні Сили України. – К.: МОУ, 2013. – С. 34-35.
3. Руснак І.С. Вихідна база для створення воєнної науки у Збройних Силах України (1991–1996 рр.) / І.С. Руснак // Збройні Сили незалежної України. Перші 10 років (1991–2001) / за ред. В.В. Бринцева. – К.: НАОУ, 2006. – 379 с.
4. Гусак Ю., Кліщевський М. Становлення системи воєнно-наукових досліджень у незалежній Україні 1991–2013 роки // Наука і оборона. – 2013. – № 4. – С. 33-41.
5. Хижняк В.В. Воєнна наука в Україні: здобутки та перспективи / В.В. Хижняк, В.Д. Кохно // Наука і оборона. – 2009. – № 1. – С. 8-11.

6. Постанова Кабінету Міністрів України № 490 «Про реформу системи військової освіти» від 19 серпня 1992 р. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/490492>.

7. Указ Президента України від 04.06.2016р № 240/2016 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 20 травня 2016 року «Про Стратегічний оборонний бюлетень України». [Електронний ресурс]. – Режим доступу: www.president.gov.ua/documents/2402016-20137.

8. Про результати ННТД у ЗС України за 2016 рік та завдання щодо її планування на 2018 рік. Наказ Міністерства оборони України від 14.06.2017 р. № 7.

Надійшла до редколегії 7.08.2017

Рецензент: д-р військ. наук ст. наук. співробітник Ю.А. Гусак, Генеральний штаб Збройних Сил України, Київ.

**ИСТОРИЧЕСКИЙ ОБЗОР СТАНОВЛЕНИЯ НАУЧНОГО ЦЕНТРА ВОЗДУШНЫХ СИЛ
КАК ВИДОВОЙ НАУЧНОЙ ОРГАНИЗАЦИИ.
ВЗГЛЯДЫ НА ПРИОРИТЕТНЫЕ НАПРАВЛЕНИЯ
НАУЧНОЙ И НАУЧНО-ТЕХНИЧЕСКОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ
НАУЧНОГО ЦЕНТРА В СООТВЕТСТВИИ СО СТРАТЕГИЧЕСКИМИ ЦЕЛЯМИ
ОБОРОННОЙ РЕФОРМЫ УКРАИНЫ ДО 2020 ГОДА**

Г.В. Певцов, Д.А. Гриб, А.Б. Леонтьев

В статье рассмотрена ретроспектива развития системы научных исследований Воздушных Сил Вооруженных Сил Украины, выявлены предпосылки становления Научного центра Воздушных Сил как единой видовой научной организации. На основе анализа стратегических целей оборонной реформы сформированы взгляды на приоритетные направления научных исследований Научного центра Воздушных Сил Харьковского национального университета Воздушных Сил имени Ивана Кожедуба.

Ключевые слова: исторический обзор, научная организация, направления научных исследований, научное сопровождение, приоритеты, развитие.

**THE HISTORICAL REVIEW OF THE FORMATION OF THE SCIENTIFIC CENTER OF THE AIR
FORCE AS THE SPECIFIC SCIENTIFIC ORGANIZATION. VIEWS ON PRIORITY DIRECTIONS OF
THE SCIENTIFIC AND TECHNICAL ACTIVITY OF THE SCIENTIFIC CENTER IN ACCORDANCE
WITH THE STRATEGIC OBJECTIVES OF THE DEFENSE REFORM OF UKRAINE UP TO 2020**

G. Pievtsov, D. Gryb, O. Leontiev

The article considers the retrospective of scientific research system development of the Air Force of Ukraine, the prerequisites for the formation of the Scientific Center of the Air Force as the only specific scientific organization are revealed. Based on the analysis of the defense reform strategic objectives, views on the priority areas of scientific researches of the Scientific Center of the Air Force of the Ivan Kozhedub Kharkiv National Air Force University were formed.

Keywords: historical review, scientific organization, directions of scientific research, scientific support, priorities, development.